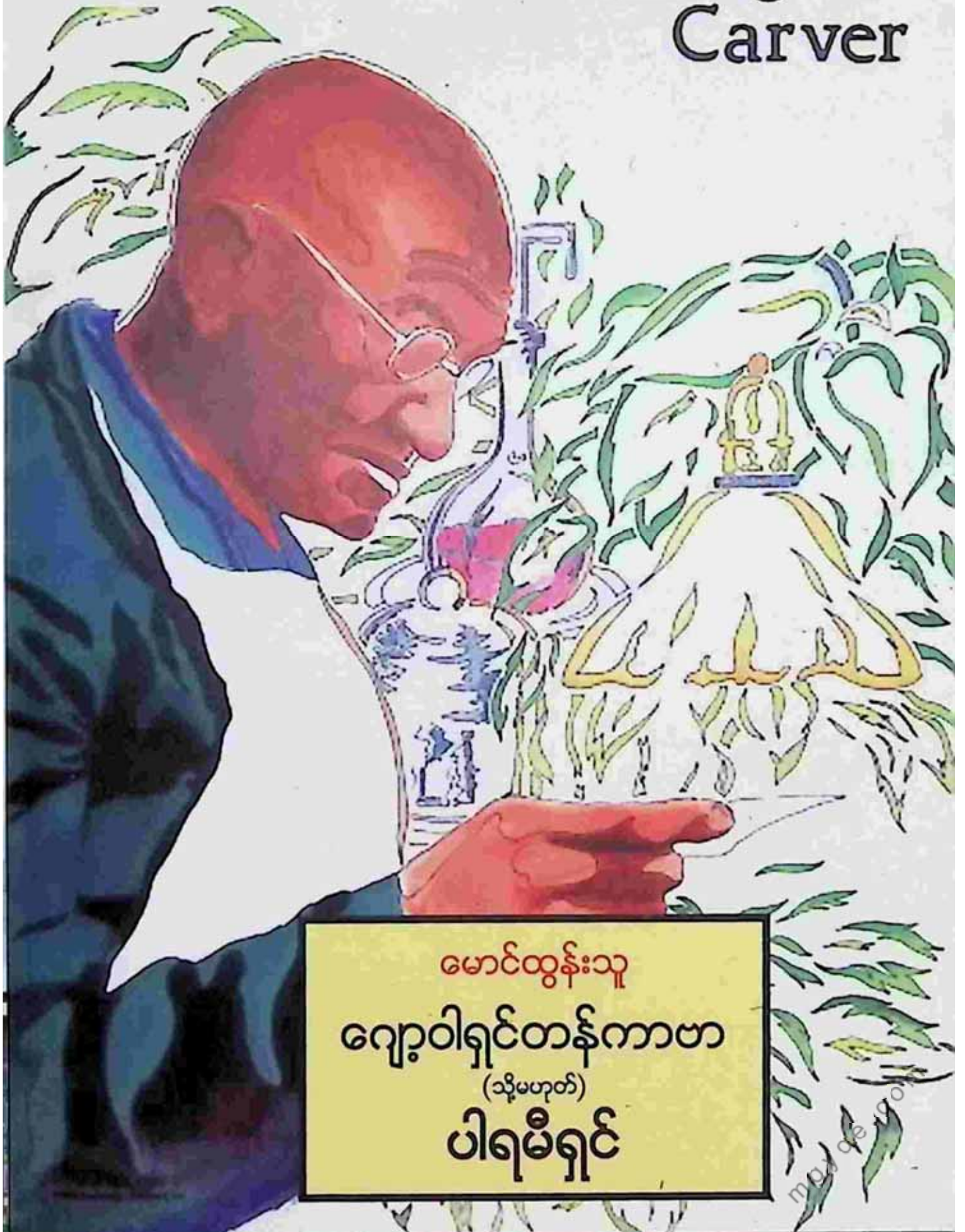

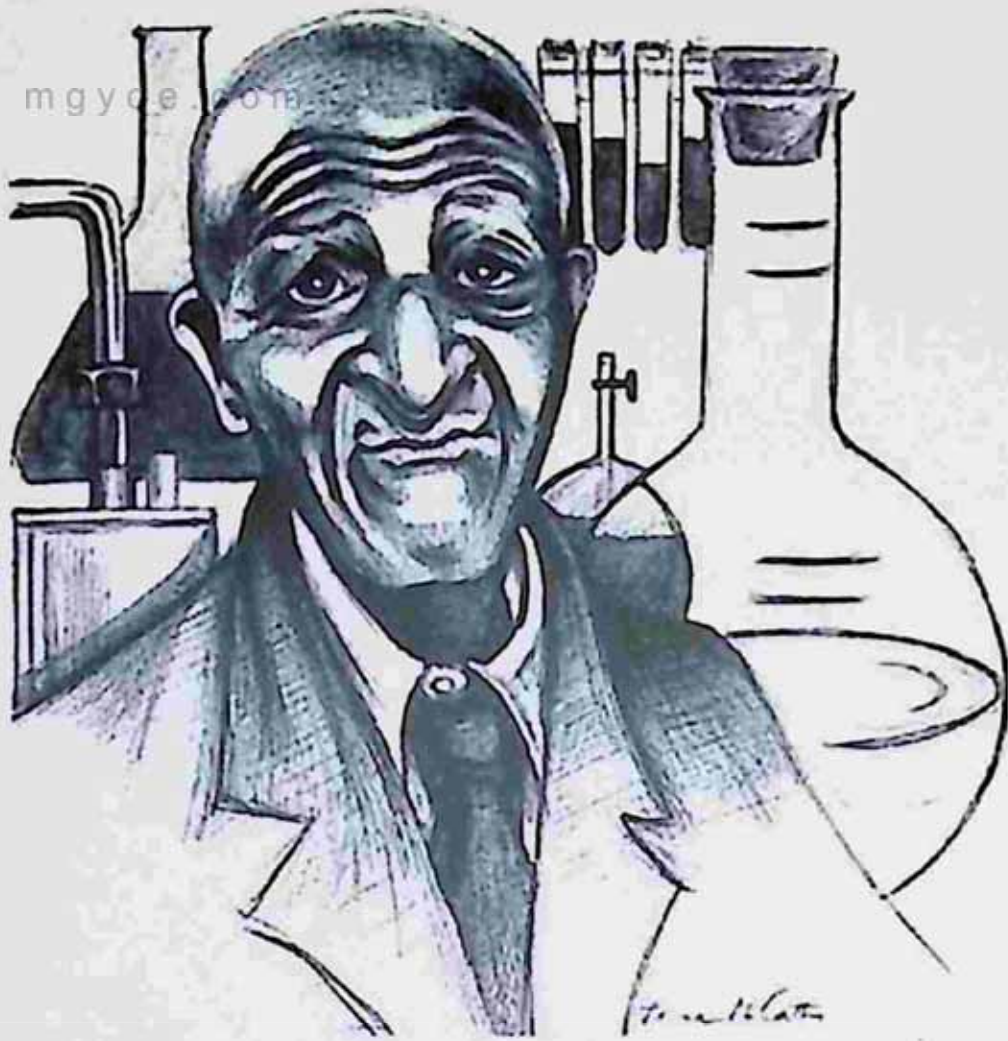
mgyc.com

George Washington Carver

မောင်ထွန်းသူ
ဂျော့ဝါရှင်တန်ကာဗာ
(သို့မဟုတ်)
ပါရမီရှင်

Beyond Fame or Fortune

သူသည် လူမည်းနီဂရီးတစ်ဦး၊
 သူ့ဘဝအတွက်လည်းကောင်း၊
 သူတို့လူမျိုးအတွက်လည်းကောင်း၊
 ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးအတွက်လည်းကောင်း
 ရုန်းကန်ပေးဆပ်ခဲ့ရသူ၊
 ငွေကို မက်မောတွယ်တာခြင်းမရှိ၊
 ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုနှင့်
 ဂုဏ်ပကာသနများကို ဂရုမထား၊
 လူသားအချင်းချင်းကူညီရန်မှတစ်ပါး
 အခြားဘာကိုမှအလေးမထားသူ၊
 ပါမောက္ခ၊ ပညာရေးသုခမိန်၊ တီထွင်သူ
 ပါရမီရှင်တစ်ဦး၏
 ဘဝဇာတ်လမ်း။

TUN0012

900.00 KS

ကျောဝါရှင်တန်ကာဗာ(သို့မဟုတ်)ပါရမီရှင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

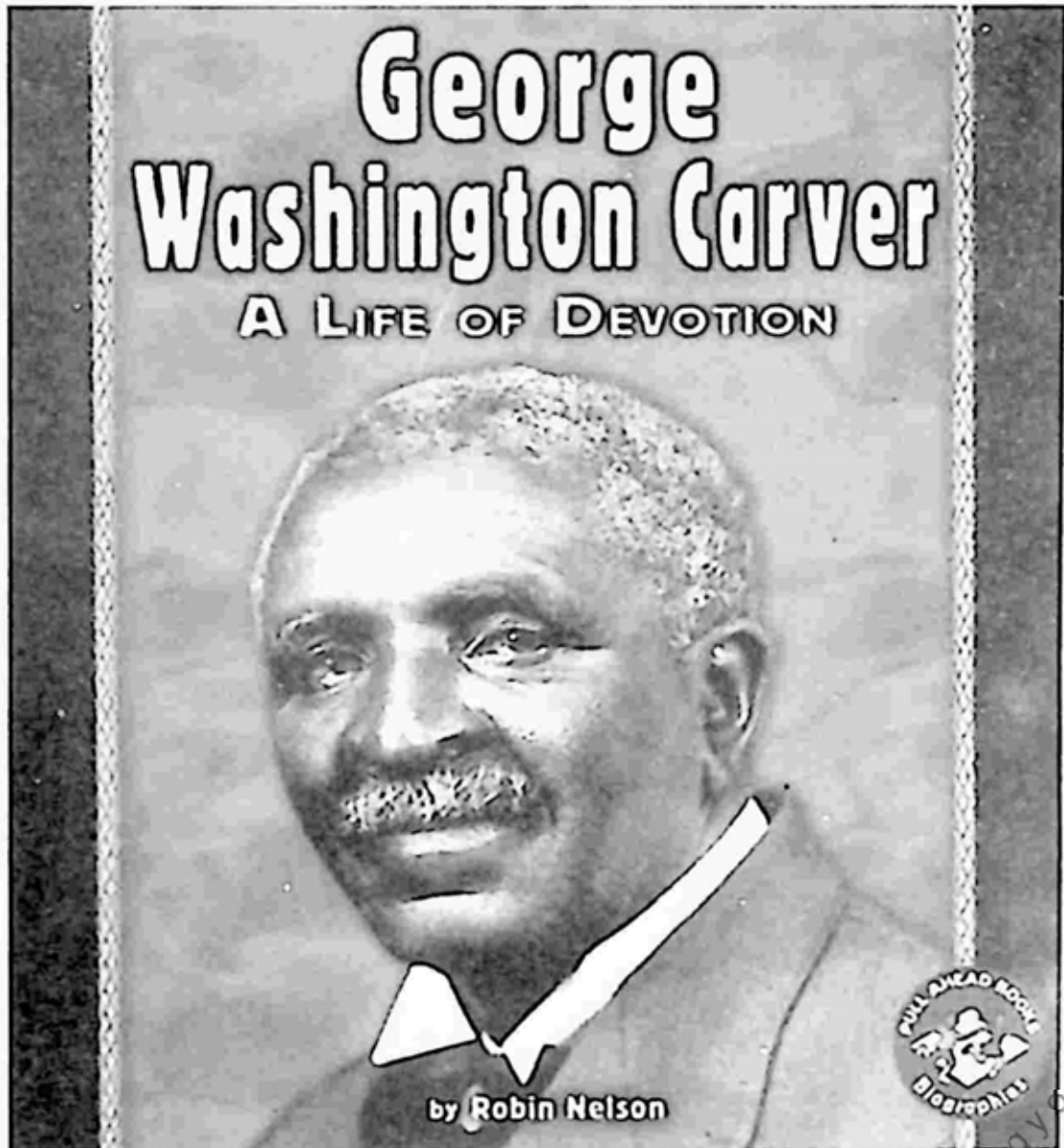
စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၄၅၄၀၄၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၆၇၈၀၅၀၇ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို **m.s.o** ပြုလုပ်၍ ထုတ်ဝေသူ-ဦးစန်းဦး၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့်
ပုံနှိပ်သူ-ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က
ပထမအကြိမ်အဖြစ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၇ ခု၊ ဇွန်လတွင်
တန်ဖိုး ၉၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

“ဂျော့ချ်ဝါရှင်တန်ကာဗာ” ဟာ အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စု သားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး
ရုက္ခဗေဒသုတေသီနဲ့ စိုက်ပျိုးရေးပညာပေး
သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါက သူ့အကြောင်းရေးတဲ့
တအုပ် မျက်နှာဖုံးပါ။ သူဟာ ပန်းချီဆရာ
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

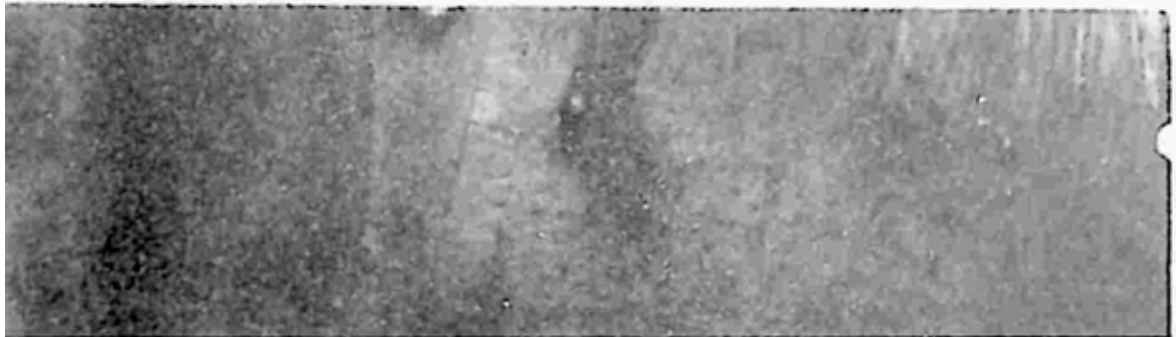

ဂျော့ချ်ဝါရှင်တန်ကာဗာ အမျိုးသားအထိမ်းအမှတ် ရုပ်ထုပုံ

maybe.com

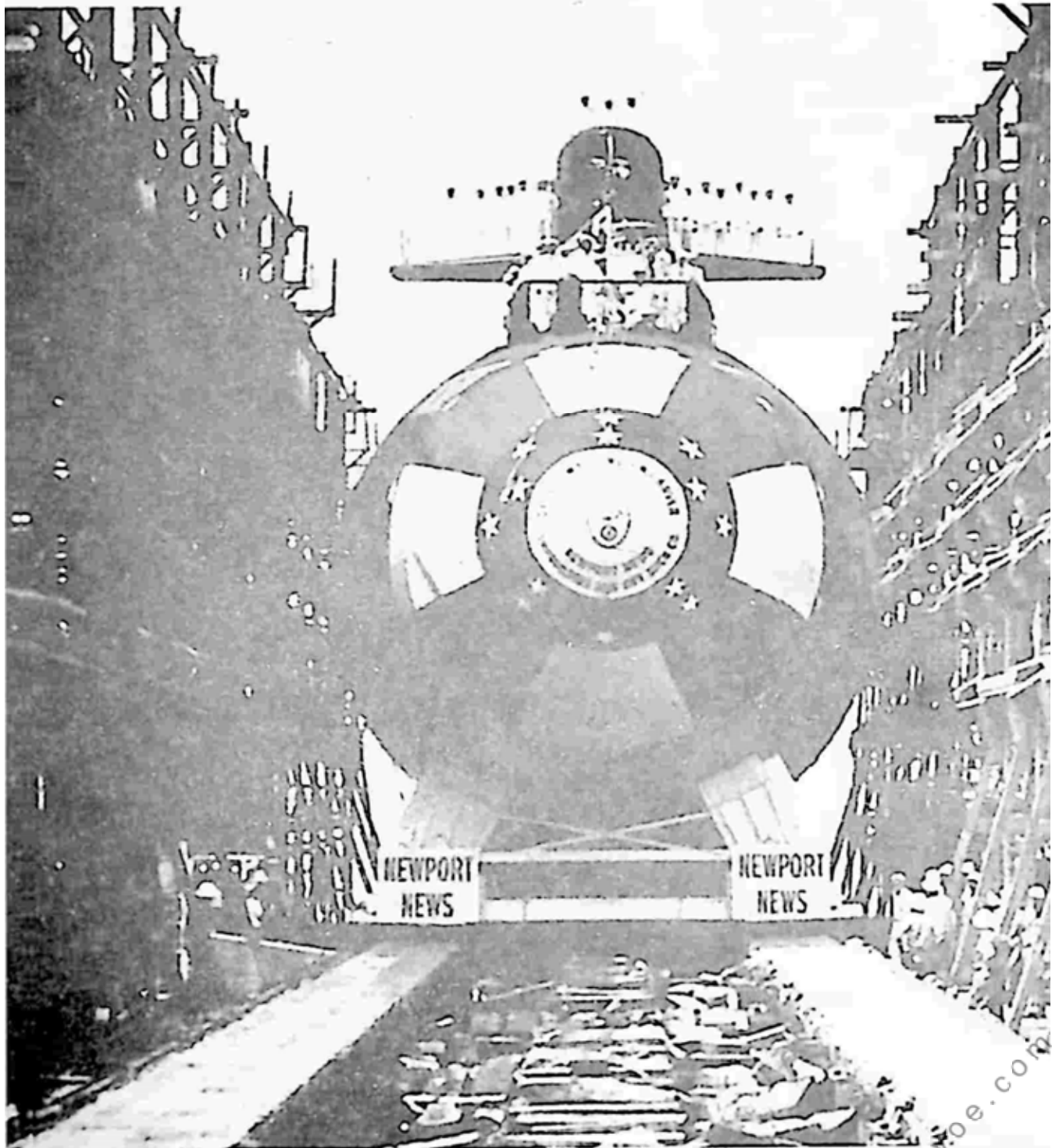

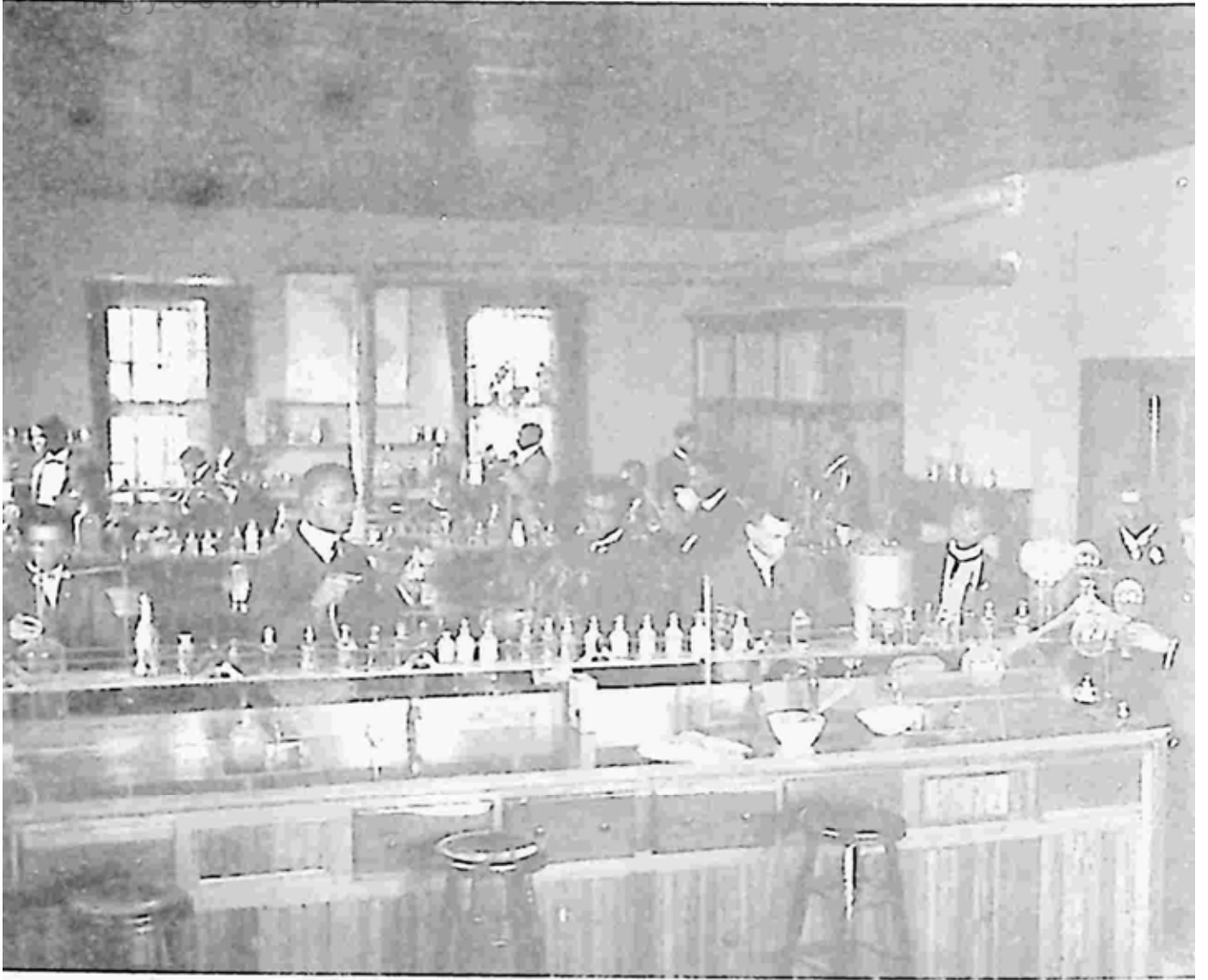
SWISS
WALK CO.

၁၄-၈-၁၉၆၅ တွင် အမေရိကန်ရေတပ်မှ သဘောကြီး ၂ စင်းကို သူ့အမည်ဖြင့်
ဂုဏ်ပြုမှည့်ခေါ်ခဲ့ရာ "ယူအက်စ်အက်စ်ဂျော့ချ် ဝါရှင်တန်ကာဗ" သဘောကြီးကို
မေရီအန်ဒါဆင်က ရေချအခမ်းအနားလုပ်စဉ်

mgvye.com

ယူအက်စ်အက်စ် ဂျော့ချ်ဝါရှင်တန်ကာဗာ
သဘောကြီးကို ရေချဖို့ပြင်ဆင်သယ်ဆောင်
လာစဉ်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ အလာဘားမားပြည်နယ်၊ တပ်စ်ကီဂီးသိပ္ပံမှ
“ကာဗာ” ၏ ဓာတုဗေဒဓာတ်ခွဲခန်း

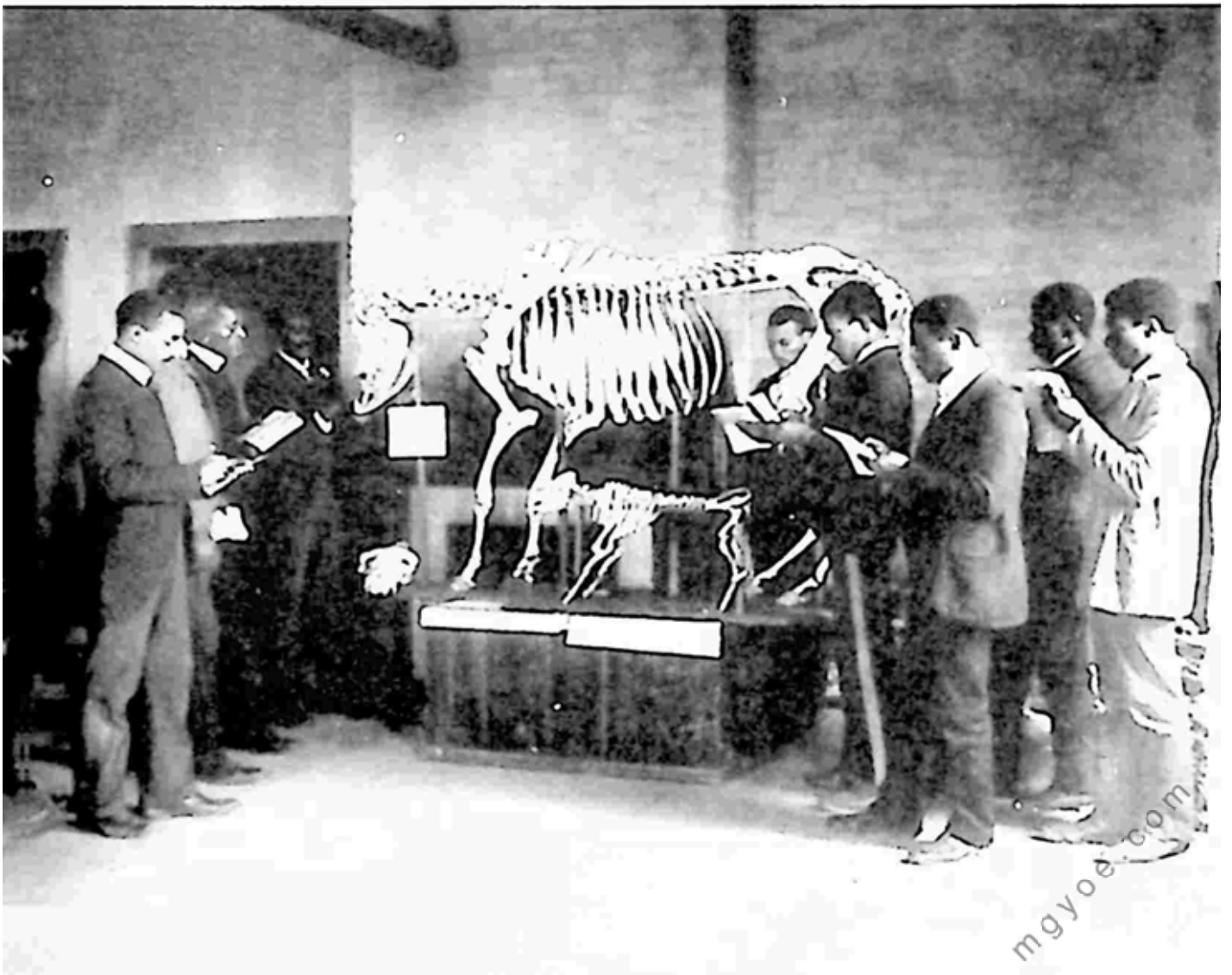
“ကာဗ”၏ “တပ်စ်ကိဂိး” သိပ္ပံမှ ဓာတ်ခွဲခန်း

အမေရိကန်သူဌေးကြီး "ဟင်နရီဖိုဒ်" စားနပ်ရိက္ခာဓာတ်ခွဲခန်းဖွင့်လှစ်ရေးအတွက်
"ကာဗာ" က ကူညီခဲ့စဉ်

ဂျော့ချီဝါရှင်တန်ကာဗာကို နွားမနှင့် နွားကလေးတို့၏အရိုးစုများနှင့်အတူတွေ့ရစဉ်

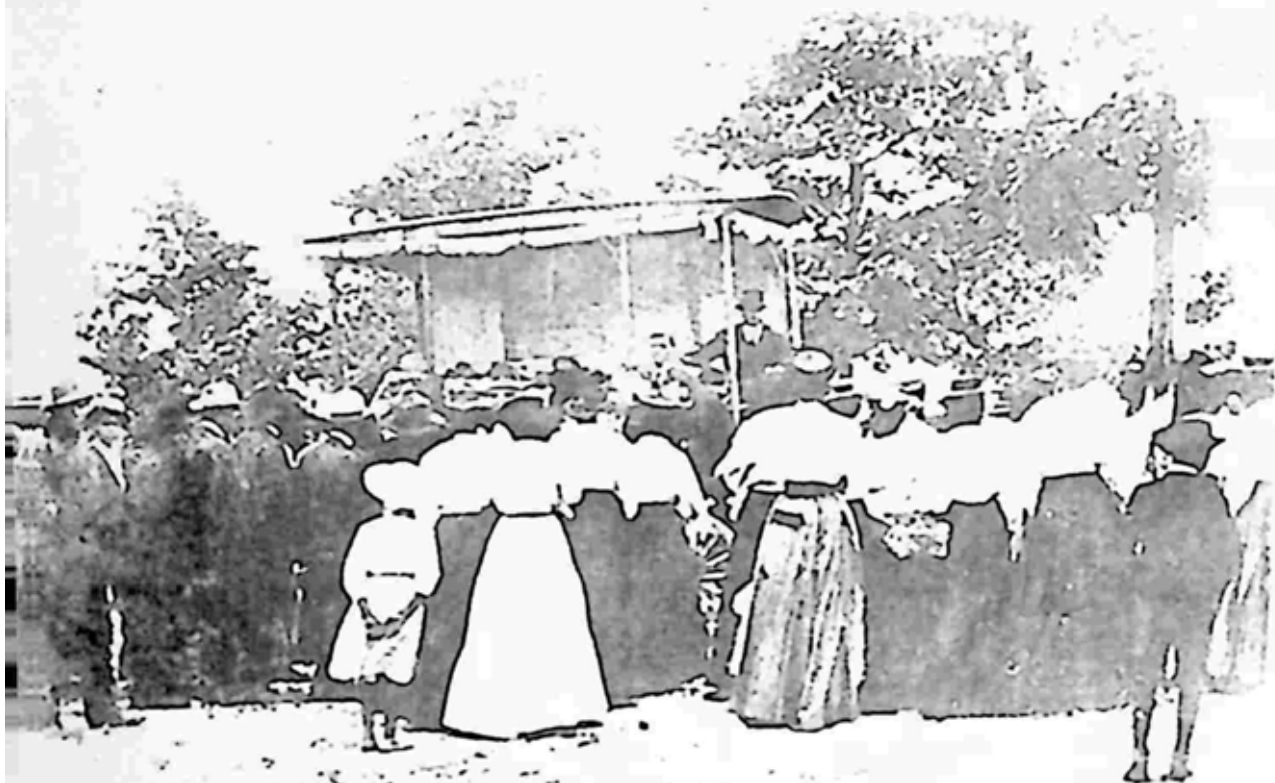

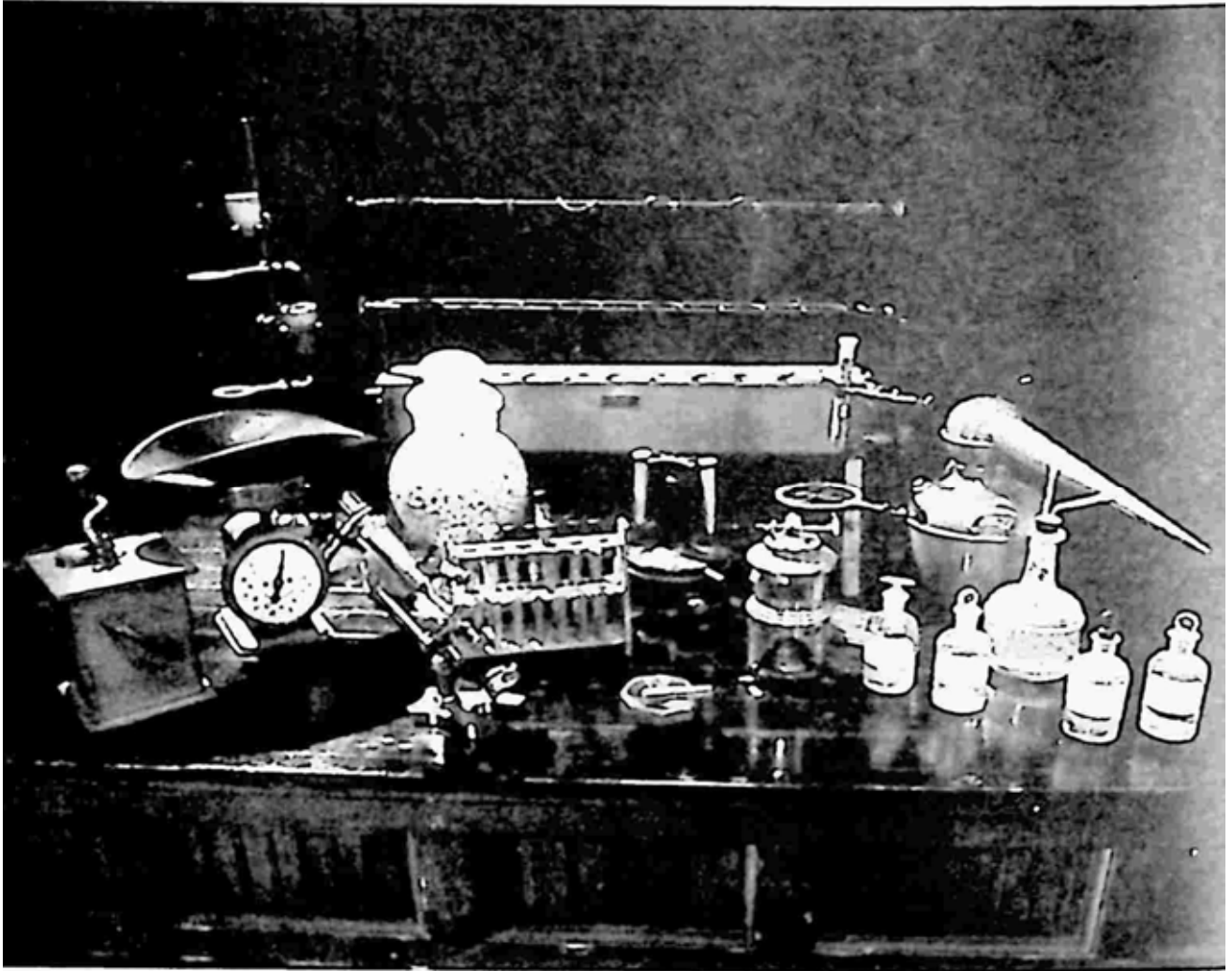
အစားအသောက်တွင် အရသာရှိစေသည့် “မုန်ညှင်းနက်” ပင်ကို
ကာဗာနှင့် သူ ကျောင်းသားများလေ့လာစဉ်

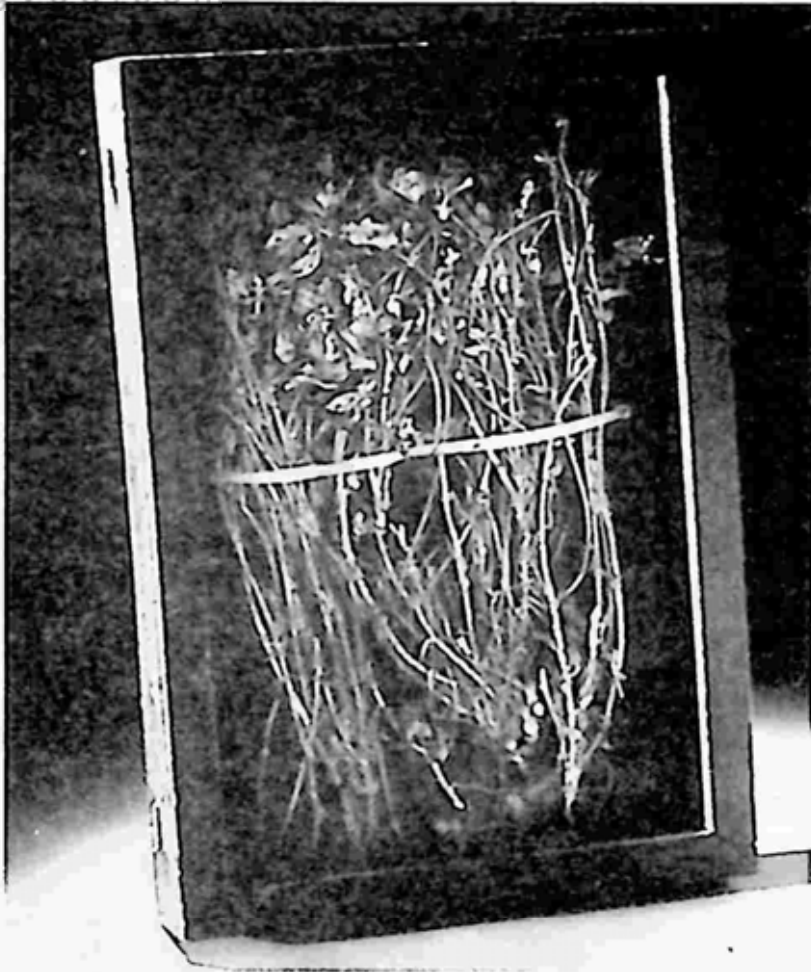
“ကာဗာ”ရဲ့နယ်လှည့်စိုက်ပျိုးရေးပညာပေးကျောင်း (မိုဘိုင်းစကူး) မှ သင်တန်းအကူများနှင့် ကျေးလက်ကျန်းမာရေးသူနာပြုတို့အား တွေ့ရစဉ်

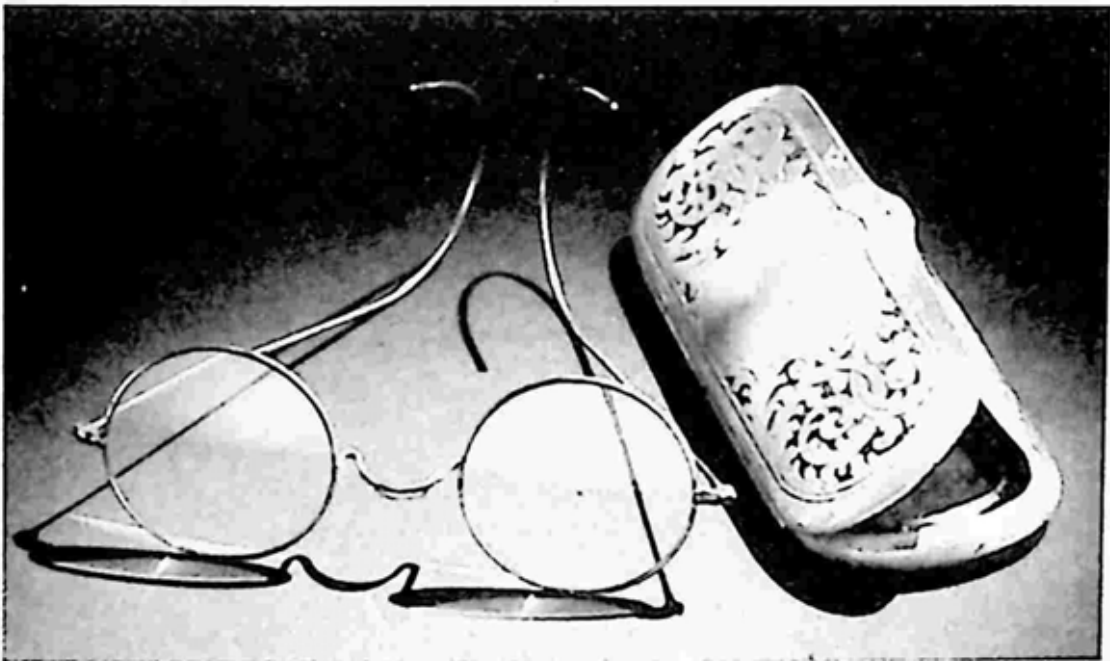
“ကာဗာ”ရဲ့မိုဘိုင်းစကူး (နယ်လှည့်ကျောင်း) အတွက် လှူဒါန်းသူကို အစွဲပြု မှည့်ခေါ်ထားတဲ့ “ဂျိုးဆုဝက်ဂွန်” မော်တော်ကား

“ကာဗ” ရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းသုံးပစ္စည်းများ

“ကာဗာ” သုတေသနပြုခဲ့တဲ့ မြေပဲပင်နမူနာ

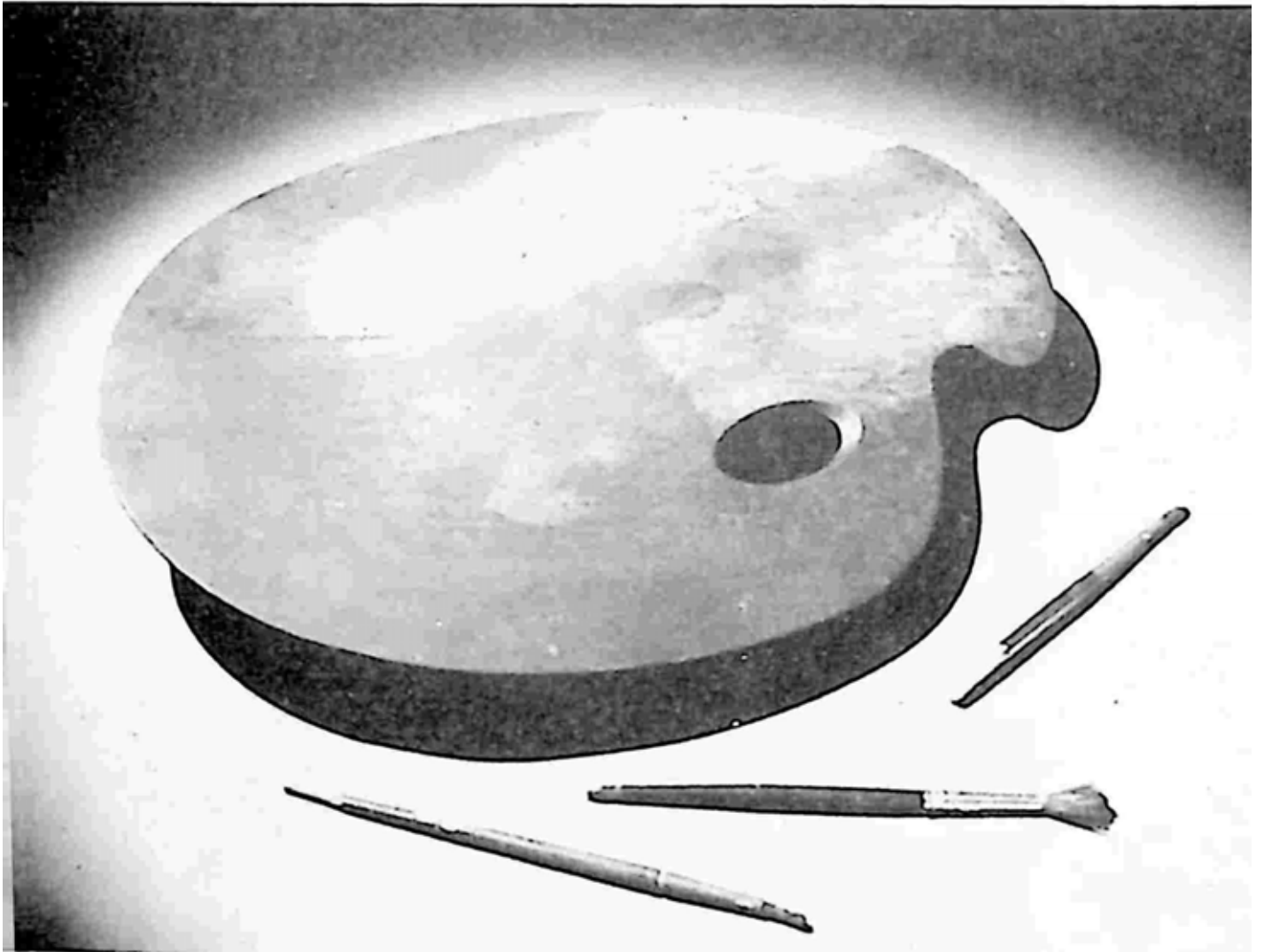
“ကာဗာ” ရဲ့မျက်မှန်နဲ့ပူး

“ကာဗ” အသုံးပြုခဲ့တဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်

“ကာဗ” အသုံးပြုခဲ့တဲ့ လက်နှိပ်စက်

ပန်းရီလည်းခွဲတဲ့ "ကာဗာ" အသုံးပြုခဲ့တဲ့ဘုတ်ပြားနဲ့ စုတ်တံ ၃ ချောင်း

“ကာဗာ” ရဲ့ဆီဆေးပန်းချီကား

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

၁၉၉၃ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ရန်ကင်းမှ အင်းစိန်သို့ ပြောင်းခဲ့ပြီး ကိုယ်ပိုင်မြေ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးနှင့် နေနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကြိုးပမ်းမှုသည် မဖြစ်မြောက်ခဲ့ပါ။ မြေဝယ်ပြီးခါမှ ပြဿနာတစ်ခုဝင်လာသဖြင့် အိမ်ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်၍ ဖြစ်သလိုနေရသည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ဆောက်ထားရသည့်အိမ်မှာ 'မြေစိုက်အိမ်'ဖြစ်၍ ခနိမိုးထရံကာဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲတွင် ခုတင်နှင့် ကွပ်ပျစ်များချ၍ အိပ်ရသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျပါလေတော့သည်။ ထိုအခါ သစ်လုံးတဲတစ်တဲနှင့် နေခဲ့ရသည့် ဘွတ်ကားတီ-ဝါရှင်တန် Booker T. Washington အမည်ရှိ လူမည်းကျွန်တစ်ယောက်အကြောင်းကို သတိရမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်၌ အဆင်သင့်ရှိနေသော ဘွတ်ကားတီ-ဝါရှင်တန်၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ Up From Slavery စာအုပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဖတ်မိခဲ့သည်။ ထိုအခါ ထိုစာအုပ်အပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားသွားပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ထိုစာအုပ်ကို ချက်ချင်းပင် ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့တစေလည်း အိမ်တွင် လျှပ်စစ်မီးက မရှိသဖြင့် ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် လုပ်နေရသည်ဖြစ်ရာ တပင်တပန်း ရှိလွန်းလှပါသည်။

*

၁၉၉၃ ခုနှစ်အတွင်းက ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့သော Up From Slavery သည် ၁၉၉၄ ခုနှစ်ထဲတွင် ‘စိတ်ထားဝတီ’ အမည်ဖြင့် စာအုပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၂၀၀၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျဖြစ်ခဲ့သော ‘စိတ်ထားဝတီ’ နာမည်အစား ‘လူမည်းပညာရေးသုခမိန်ဒေါက်တာဘွတ်ကားတီဝါရှင်တန်’ ဟူသောအမည် ဖြစ်လာသည်။

ဘွတ်ကားတီ-ဝါရှင်တန်သည် ၁၈၅၆ ခုနှစ် ဧပြီလ ၅ ရက်နေ့တွင် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ဖရန်ကလင် ကောင်တီခရိုင်အတွင်းရှိ စိုက်ပျိုးခြံကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ကျွန်းလူမည်း မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားလာခဲ့သူဖြစ်၏။ သူသည် အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ် ရောက်ကာမှ စာသင်ခွင့်ရခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် စာအုပ်အများအပြား ရေးသားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ၏ ‘အမေရိကန်နီဂရိုးတို့၏ အနာတ်’ (The Future of the American Negro-1899)၊ ‘ကျွန်ဘဝမှသည် အမြင့်သို့’ (Up From Slavery-1901)၊ ‘ဖရက်ဒရစ်ဒေါက်ဂလတ်စ်’ (Fredrick Douglass-1907) နှင့် ‘ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးမားသောပညာရေး’ (My Larger Education-1911) စသည့်စာအုပ်များသည် ထူးခြားထင်ရှားသော စာအုပ်များဖြစ်လေသည်။

ဘွတ်ကားတီ-ဝါရှင်တန်၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဘာသာပြန်အပြီးတွင် ကျွန်တော် နောက်တစ်ဦးကို သတိရသည်။ သူသည်လည်း ဘွတ်ကားတီ-ဝါရှင်တန်လိုပင် ကျွန်မိဘများမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ကျွန်တစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ သူ့နာမည်မှာ ‘ဂျော့ဝါရှင်တန်ကာဗာ (George Washington Carver)’ ဖြစ်သည်။

ကာဗာသည် အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက အိမ်မှထွက်ခွာလာခဲ့ရသူဖြစ်၏။ လူမည်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူသည် ကျောင်းတက်ခွင့်မရခဲ့။ သူ့အသားအရောင်ကြောင့် အသက် သုံး

ဆယ်အရွယ် ရောက်သည်အထိ တက္ကသိုလ်ပညာသင်ယူခွင့်မရခဲ့။ သို့တစေလည်း သူ၏ ထူးခြားပြောင်မြောက်သော အောင်မြင်မှုများကြောင့် သူ့အား မည်သူကမှ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် မည်သည့်အကျိုးအမြတ်ကိုမှ ရယူခံစားခြင်းမပြုဘဲ လူသားတို့၏ အကျိုးကို ရှေးရှုသော လုပ်ရပ်များဖြင့်သာ သူ့ဘဝကို အဆုံးသတ်သွားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် သူ့အကြောင်းကို ဘာသာပြန်လိုစိတ် ပြင်းပြခဲ့သော်လည်း လက်ထဲတွင် ‘လောရင့်စ်အီးလီယော့ Lawrence Elliott’ ရေးသားသည့် ‘ဂျော့ဝါရှင်တန်ကာဗာ The Story of George Washington Carver’ စာအုပ်က အဆင်သင့်မရှိ။ သို့သော်လည်း ၁၉၉၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလထဲတွင် အမှတ်မထင် ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဇွန်လထုတ် ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်စ်မဂ္ဂဇင်း Book Section ခေါ် ‘စာအုပ်ကဏ္ဍ’တွင် သူ့အကြောင်းရေးထားသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို တွေ့ရသည်။

Beyond Fame or Fortune ဟု အမည်ပေးထားသည့် ဂျော့ဝါရှင်တန်ကာဗာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ထိုနှစ်ထဲမှာပင် ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်ထဲမှာပင် မြဝတီဂျာနယ်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာမူသည် မြဝတီဂျာနယ်၌ ၁၉၉၆ ခု ဇန်နဝါရီ ၁ ရက်မှ ဧပြီလ ၁ ရက်အထိ သီတင်းပတ် ခုနစ်ပတ်မျှ အခန်းဆက်အဖြစ် ပါလာခဲ့လေသည်။

ဂျော့ဝါရှင်တန်ကာဗာသည် ဘွတ်ကားတီ-ဝါရှင်တန်နှင့် ဘဝတူဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် လူမည်းနီဂရိုးများဖြစ်ကြ၍ သူတို့ဘဝအတွက် လည်းကောင်း၊ သူတို့လူမျိုးအတွက် လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးအတွက်လည်းကောင်း ရုန်းကန်ပေးဆပ်ခဲ့ရသူများဖြစ်သည်။ အလုပ်အကျွေး ပြုခဲ့ရသူများလည်းဖြစ်၏။

ဘွတ်ကားတီ-ဝါရှင်တန်သည် ‘လူမည်းပညာရေးသုခမိန်’အဖြစ် ရော ‘စာရေးဆရာ’အဖြစ်ပါ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဂျော့ဝါရှင်တန်ကာဗာမှာမူ ‘တီထွင်သူ’အဖြစ်ရော ‘ပညာရေးသုခမိန်’အဖြစ်ပါ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ဂျောဝါရှင်တန်ကာဗာ၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ငွေကိုလည်း မက်မောတွယ်တာခြင်းမရှိ၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုနှင့် ဂုဏ်ပကာသနများ ကိုလည်း ဂရုမထား၊ သူ့တွင် လူသားအချင်းချင်း ကူညီရန်မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ အလေးမထားသည့် ‘စိတ်’ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်လည်း သူသည် တစ်မူထူးခြားသည့် လူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ခံရခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ ကွယ်လွန်သည့်အခါ သူ့အုတ်ဂူပေါ်၌ ‘သူသည် ကမ္ဘာကြီးအား ကူညီနေရခြင်းအပေါ်၌ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကာ ဂုဏ်ယူလျက်ရှိသူပေတည်း’ဟု ကမ္ပည်းရေးကာ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ကြခြင်းပေတည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အလွန်ထူးခြားသည်ဟု ယူဆရသော ကျွန်လူမည်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာဂျောဝါရှင်တန်ကာဗာ၏ စိတ်နေစိတ်ဓာတ်ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်မိပါသည်။ သူ့အား ‘ပါရမီရှင်’ဟု ခေါ်ရလျှင် သင့်လေမလား၊ တကယ်တော့ ‘ပါရမီ’ဆိုသည်မှာ ‘မိမိအကျိုးအတွက် ငဲ့ကွက်လိုလားခြင်းဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ အများကောင်းကျိုးအတွက်သာ ရှေးရှုခြင်း’ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် ‘ဂျောဝါရှင်တန်ကာဗာ’အား ‘ပါရမီရှင်’ ဟု ခေါ်ခဲ့သည်ရှိသော်-

မောင်ထွန်းသူ

၂၀၀၄ ဇူလိုင် ၇

mgvoo.com

mgvoo.com

mgyc.com

mgyc.com

■ သူတို့လူစုသည် အလွန်လေထန်နေသည့် ညတစ်ညတွင် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့၏ မြင်းခွာသံများကို မိုးဇက်ကာဗာက စတင်၍ကြားသည်။ ကြားလျှင်ကြားချင်း မျက်နှာဖုံးစွပ် လူဆိုးများဖြစ်သည်ကို သူသိသည်။ ဤလူစုသည် ပြည်တွင်းစစ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဆောင်းရာသီရောက်တိုင်း မစ်ဇူရီပြည်နယ်အတွင်း၌ လှည့်လည်သောင်းကျန်းနေကြသူများဖြစ်၏။ သူတို့လူစုသည် ရောက်လေရာရာတွင် မွေးမြူထားသည့် တိရစ္ဆာန်များကို လုယက်ခြင်း၊ ကျွန်များကို ဖမ်းဆီးခြင်းစသော အလုပ်များကို လုပ်လေ့ရှိ၏။ ဖမ်းမိသည့် ကျွန်များကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အဆမတန် တက်နေသည့်ဈေးဖြင့် ပြန်လည်ရောင်းချကြသည်။

သိပ်ပြီးမကြာသေး။ လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်အနည်းငယ်ခန့်က ဤလူစုသည် ဤနေရာရှိ သူ့ယာတောသို့ တစ်ကြိမ်ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုစဉ်က သူတို့လူစုသည် သူ့ဇနီး၏ မျက်စိအောက်မှာပင် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဝိုင်ယာကြိုးဖြင့် ပူးချည်ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ချည်၍ တွဲလောင်းထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

‘မင့် လူမည်းကောင်တွေ ဘယ်မှာလဲ’ဟု သူ့ကို မေးကြသည်။ ကျာပွတ်နှင့် ရိုက်ကြသည်။ သူ့ခြေဖဝါးများကို မီးနှင့်မြှိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း မိုးဇက်ကာဗာသည် သူ့တွင်ရှိသည့် တစ်ယောက်တည်းသော ကျွန်အကြောင်းကို လုံးဝထုတ်ဖော်၍မပြော။ ထိုစဉ်က မေရီအမည်ရှိ သူ့ကျွန်မုဆိုးမသည် သူ့ကလေးများနှင့်အတူ ဂူတစ်ခုထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေ

သည်။ သူက ဖော်မပြောသဖြင့် မေရီအား သူတို့တွေ့မသွားကြ။ ယခု တစ်ဖန် ရောက်လာကြပြန်ပြီ။ ဤညသည် ၁၈၆၂ ခုနှစ် ဆိုးရွားသော ဆောင်းရာသီ၏ ညတစ်ညဖြစ်၏။

‘ဂူဘက်ကိုပြေး’

ကာဗာသည် အနာမပျောက်သေးသည့် ခြေထောက်များကို ညှာ၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လျှောက်သွားနေရာမှ သူ့မိန်းမအား အော်ပြောကာ အိမ်ပြင်ဘက် ညအမှောင်ထုထဲသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မြင်းသမားလူဆိုးများသည် အခုချိန်ထိတော့ သူ့ခြံဝင်းတွင်းသို့ ရောက်မလာကြသေး။

သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။ မေရီကို ပုန်းခိုင်းဦးမှ ဖြစ်မည်။ သူသည် အိမ်ဘေးရှိ အဖိခန်းတံခါးကို ကသောကမျောဖွင့်၍ ဝင်သွားသည်။ မေရီသည် မီးဖိုဘေးတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။ သူ့သမီးငယ် မယ်လစ်ဆာသည် မိခင်၏ ညဝတ်ဂါဝန်စကို ဆွဲ၍ရပ်နေသည်။ သူ့သားငယ်ဂျင်မှာ အိပ်ရာထက်တွင် အိပ်မောကျနေသည်။ အငယ်ဆုံးသားငယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထက်၌ ပွေ့ချီထားသည်။

‘ဟဲ့ နင်တို့အားလုံး အခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်ကြ၊ လွတ်ရာကို ပြေးပုန်းကြ’ဟု ကာဗာက အော်သည်။ ‘ဟိုကောင်တွေ မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာ’

သူသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဂျင်ကို ပြေးချီပြီး တံခါးဘက်သို့ ပြန်ပြေးလာသည်။ ‘ကလေးနှစ်ယောက်ကို နင်ခေါ်ခဲ့၊ ငါ့နောက်ကပ်လိုက်’ဟု သူက လှမ်းပြောသည်။

သို့သော်လည်း မေရီသည် ကာဗာနောက်သို့မလိုက်၊ သူ့လက်ထဲမှ သားငယ်သည် မွေးကတည်းက ချောင်းအမြဲဆိုးကာ ဖျားနာနေသည်က များ၏။ ဤအတိုင်းသာ အပြင်သို့ထွက်သွားလျှင် သူ့သားသည် အအေးပတ်ပြီး သေဖို့သာရှိသည်။ သူ့သားအတွက် စောင့်ကလေးတစ်ထည်ဖြစ်ဖြစ် ပါဦးမှဖြစ်မည်။ သူသည် အခန်းထောင့်သို့ စောင့်ယူရန် ပြေးသွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်နှာဖုံးစွပ်လူဆိုးများသည် အခန်းထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ဝင်ရောက်လာပြီး မေရီလက်ထဲမှ ကလေးငယ်ကို လုယူလိုက်ကြသည်။

လူဆိုးများသည် မေရီ၏ လက်များကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ကာ အပြင်သို့ တရွတ်သီထိုး ဆွဲခေါ်လာပြီး မြင်းပေါ်သို့တင်သည်။ အေးလွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသော မေရီက 'ကျွန်မကလေးတွေကို တစ်ခုခု လေး ခြုံပေးကြပါ' ဟု အသနားခံသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူကမျှ အရေးတယူမလုပ်။ နောက် တစ်ခဏမျှအတွင်း မြင်းများသည် ခြံဝင်းပြင် ဘက်ရှိ မှောင်မည်းနေသော လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

'တပည့်တော်အား ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အဖဘုရားသခင်' ဟု ကာဗာ က တီးတိုးရေရွတ်သည်။ 'သူတို့ မေရီကို ဖမ်းသွားကြပြီ' သူ့အနီး၌ ရပ်နေသော သူ့ဇနီး ဆူဆန်ကာဗာသည် မေရီ၏သား ဂျင်အား ပွေ့ပိုက် ကာ ငိုကြွေးလျက်ရှိလေသည်။

မိုးဇက်ကာဗာသည် ကျွန်စနစ်ကို အမြဲတစေ ဆန့်ကျင်ခဲ့သူဖြစ် ၏။ အခြားလယ်သမားများလို သူ့ယာလုပ်ငန်းတွင် ကျွန်တစ်ယောက်မျှ မထား။ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာခဲ့ပြီ။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ဇနီးက သူ့အတွက် အဖော်မိန်းကလေး တစ်ယောက်တော့ ရှာပေးပါဟု ပူဆာလွန်းသဖြင့် အိမ်နားနီးချင်းတစ်ဦး ထံမှ မေရီအား ဒေါ်လာခုနစ်ရာပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့လင် မယားနှင့် မေရီ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်မှာ ခြောက်နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုကာလတစ်လျှောက်လုံး သူသည် မေရီအား ဝယ်ယူထားခဲ့မိ သည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူလုပ်ပုံ မှန်မှန်ပါ မလားဟူသော သံသယကလည်း သူ့စိတ်အား အမြဲတစေ ခြောက်လှန့် ခြင်းခံနေခဲ့ရ၏။ ယခုသော်မူ မေရီအား ဖမ်းယူသွားခဲ့ကြလေပြီ။ အကယ် ၍သာ မေရီကို ပြန်မရတော့ဘဲ နေရတော့မည်ဆိုပါက သူ့ဘဝတစ်လျှောက် လုံး အပြစ်မကင်းဟူသော သံသယဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှု ရတော့မည်မဟုတ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မိုးဇက်ကာဗာသည် သူ့ယာတောနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော 'ဒိုင်းမွန်းဂရီဗ်ရွာ' သို့ မြင်းနှင့်ထွက်ခဲ့ပြီး ဂျွန်ဘင့်တ်

လေဆိုသူအား လိုက်ရှာသည်။ လူပြောသူပြောနှင့် ကြားထားခဲ့ရသည့် အတိုင်းဆိုပါက ဘင့်တ်လေသည် တစ်ချိန်က လူဆိုး၊ သူဆိုးမြင်းသမား ညလူများနှင့် တွဲခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ယခု မေရီအား ဖမ်းသွားသူများနောက် သို့ လိုက်ခိုင်းမည်ဆိုပါမူ အဆင်ပြေနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူထင်၏။ ကာဗာ သည် သူရှာနေသော လူအား စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင် အပြင်ဘက်တွင်တွေ့ သည်။

‘ဒီလူတွေ မေရီနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းသွားကြတယ်’ဟု သူက ဘင့်တ်လေအား ပြောပြသည်။ ‘မင်း သူတို့ကို လိုက်ရှာပေးနိုင် ရင် လိုက်ရှာပေးပါ။ မေရီတို့ကို ပြန်ရွေးဖို့ ငွေလည်း ငါပေးလိုက်ပါမယ်။ ငါ့ရဲ့မြင်းတွေထဲက အကောင်းဆုံးမြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ ‘ပေဆာ’ကိုလည်း ပြန်ရွေးပြီး ပါအောင်ယူခဲ့ပါ။ တကယ်လို့ မေရီကိုရော ပေဆာကိုပါ ရအောင်ယူလာခဲ့မယ်ဆိုရင် ဧကလေးဆယ်ကျော်တဲ့ တောအုပ်မြေတစ်ကွက် မင်းကိုပေးမယ်’

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဘင့်တ်လေသည် သူ့မြင်းနှင့် တောင်စူးစူး သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ကာဗာသည် သူ့ဇနီးဆူဆန်၊ မေရီ၏ သားငယ် ဂျင်တို့နှင့်အတူ ဗင့်တ်လေ ပြန်ရောက်လာကို တမျှော်မျှော်ဖြစ်လျက်ရှိ သည်။

ခြောက်ရက်မျှအကြာ မိုးသည်းထန်စွာရွာနေသည့် အလွန်အေးမြ သော ရက်တစ်ရက်တွင် ဘင့်တ်လေ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကာဗာ၏ ပြိုင်မြင်းပေဆာသည် ဘင့်တ်လေ၏ မြင်းနောက်မှပါလာသည်။ သူ့ပုံပန်း သည် အဖော်မပါ။ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရောက်လာသည့် အနေအထား ဖြစ်၏။ သို့သော် အိမ်ထဲရောက်လာသည့်အခါ သူ့ကုတ်အင်္ကျီအောက်၌ ထိုးသွင်းထားသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူပြီးပေးသည်။

‘ကျုပ်တော့ ဒီဟာပဲရလာခဲ့တယ်၊ ရှင်သလား၊ သေသလားဆိုတာ တော့ ကျုပ်မသိဘူး’ဟုလည်း ပြောသည်။

ဆူဆန်သည် အလန့်တကြားရေရွတ်ကာ ဘင့်တ်လေ၏ လက်ထဲမှ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အဝတ်များဖြင့် ထုပ်ထားသည့်အထုပ်ကို လှမ်းယူ

သည်။ မေရီ၏ အငယ်ဆုံးကလေးဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းများသည် ပြာနှမ်းနေကြသည်။ အသိုက်ထဲ၌ သေနေသည့် မွေးကင်းစ စာပေါက်စကလေးတစ်ကောင်နှင့် တူလှချေသည်။

ဆူဆန်သည် ကလေးကိုပွေ့ချီကာ နွားနို့ကို အပြေးအလွှားနှွေးသည်။ ကလေးငယ် နွေးထွေးသွားစေရန် မီးဖိုနား၌ထိုင်သည်။ မိုးဇက်သည် နွားနို့ကို သကြားနည်းနည်းထည့်၍ဖျော်ကာ ယူလာသည်။ ဆူဆန်က ဇွန်းသေးသေးတစ်ချောင်းဖြင့် ကလေး၏ပါးစပ်တွင်းသို့ လောင်းထည့်ပေးသည်။ ပထမတော့ နွားနို့သည် ကလေးငယ်၏ မေးတစ်လျှောက်စီးကျနေသည်။ ထို့နောက် ငိုသံယဲ့ယဲ့ပေးကာ နွားနို့ကို မျိုချသည်။

‘တော်ပါသေးရဲ့၊ အသက်ပါလာလို့’ဟု ဆူဆန်က ရေရွတ်သည်။

တစ်နှစ်ခြောက်သုံးပေးနေသော ကလေးငယ်အား စိုက်ကြည့်နေသည့် ဗင့်တ်လေက ‘ဒီကလေး ပြန်ယူလာတာလေးနဲ့ ခင်ဗျားပေးတဲ့ မြေဧကလေးဆယ်ကို ကျုပ် မယူချင်ပါဘူးဗျာ’ဟု ပြောသည်။

‘မင်းအနေနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်လာခဲ့တာပဲ၊ ငါ့မြင်းပေဆာကိုတော့ ယူပါကွာ’ဟု မိုးဇက်က ပြောသည်။ ဘင့်တ်လေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျေနပ်ပုံလည်းပေါ်သည်။ ထို့နောက် သူလိုက်သွားခဲ့ရပုံကို ပြောပြသည်။ လူဆိုးများသည် တောင်ထူထပ်သော အာကင်ဆပ်စ်ပြည်နယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် မစ္စစ္စပီပြည်နယ်ဘက်သို့ ကူးသွားကြသည်။ သူ့အနေဖြင့် မေရီနှင့် သမီးငယ်တို့အား မစ္စစ္စပီမြစ်တစ်လျှောက်တွင် ရောင်းသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိကြောင်း ပြောပြသည်။

‘ဒီကလေးကျတော့ မင်း ဘယ်နေရာက ရလာခဲ့တာလဲ’ဟု ကာဗာက မေးသည်။

‘ကွန်ဝေးနားက မိန်းမတွေကို အလကားပေးသွားတာ၊ ဒီကလေးကတော့ တန်ဖိုးမှမရှိတာပဲ၊ သူတို့က ဘယ်သယ်သွားမှာလဲ’ဟု ဘင့်တ်လေကဖြေသည်။

တောအုပ်ထဲမှ ကစားစရာများ

သူ့အား ‘ဂျော့’ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကာဗာ၏ ဂျော့ဟုလည်း တစ်နည်းအား ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ ဂျော့၏ ကလေးပေါက်စဘဝသည် ရောဂါမျိုးစုံနှင့် နပန်းလုံးနေခဲ့ရသောဘဝဖြစ်၏။ ဖြစ်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း သေခြင်းတံခါးဝသို့ ရောက်သွားတတ်သည်။ အဆက်မပြတ်ဆိုးနေသော ချောင်းဆိုးရောဂါကြောင့် သူ့အသံသည် ပျက်သွားခဲ့ရ၏။ သူ့အသံသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော ငှက်ပေါက်စတစ်ကောင်၏အသံနှင့် အလွန် တူသည်။ ငယ်စဉ်က စိတ်၌ရရှိခဲ့သည့် ဒဏ်ရာကြောင့် သူ့လျှာသည် ကပ်သလိုဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျော့သည် သနားစရာကောင်းလောက် အောင် စကားထစ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆူဆန်၏ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုစုယုယမှုနှင့် သူ့ကိုယ်တွင်းရှိ မမြင်နိုင်စွမ်းသော ကြံ့ခိုင်မှုတို့ကြောင့် အသက်သေသင့်ပါလျက် မသေဘဲ အသက်ရှင်ခဲ့ရ လေသည်။

ပြည်တွင်းစစ်ကြီးသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ မီးရှို့ခံထားရသော ကျိများ၊ ဂိုဒေါင်များကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ကြသည်။ သီးနှံမျိုးစေ့များကို ယာမြေပေါ်တွင် ကြံကြပျိုးကြသည်။ ‘မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး အခုအချိန်ကစပြီး လွတ်လပ်သွားပြီ’ဟု မိုးဇော်က ပြောသည်။ ‘တစ်နိုင်ငံ

လုံးမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တွေအားလုံး လွတ်လပ်ကုန်ပြီ၊ မင်းတို့ကြိုက်တဲ့နေရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်လာနိုင်ပြီ။

ကျော့သည် ကာဗာ၏စကားကို နားမလည်။ သူ့အစ်ကို ဂျင်ကတော့ သွားဖြီးပြသည်။ ထိုညတွင် သူတို့သည် သစ်လုံးတဲအထပ်ခိုးပေါ်တက်ကာ ဂျုရီးများ အပြည့်ခင်းထားသည့် မွေ့ရာပေါ်၌ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ အိပ်ကြသည်။ သူတို့အဖို့တော့ ယခင်ကတည်းက လွတ်လပ်ပြီးသားဖြစ်၍ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လွတ်လပ်စွာ အိပ်စက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

မကြာမီမှာပင် ဂျင်သည် ကာဗာအတွက် လက်တိုလက်တောင်းလုပ်ကိုင်ပေးနိုင်လာသည်။ သိုးမွေးများညှပ်ခြင်း၊ ကောက်ရိုးများ ရိတ်သိမ်းသိုလှောင်ခြင်းနှင့် နွားနို့ညှစ်ခြင်းစသော အလုပ်များတွင် ကူညီ၍ လုပ်ကိုင်ပေးလာသည်။ ကျော့မှာမူ ထိုအချိန်အထိ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲမသွားစေရန် ရုန်းကန်နေရဆဲဖြစ်၍ ယာလုပ်ငန်းတွင် ဘာအကူအညီမျှ မပေးနိုင်။ မီးဖိုချောင်နှင့် ဝေးဝေးလံလံကိုပင် မသွားနိုင်။

ကျော့သည် အချိန်ရှိသမျှ ဆူဆန်၏အနား၌ နေသည်။ ဆူဆန်သွားရာနောက်သို့ တကပ်ကပ်လိုက်သည်။ အိမ်တွင်း၌ အမှိုက်လှည်းခြင်းနှင့် ပန်းကန်ဆေးခြင်းစသော အသေးအဖွဲအလုပ်များမှတစ်ပါး အခြားကြီးကြီးမားမား မလုပ်ပေးနိုင်။ သို့သော်လည်း မကြာခင်မှာပင် ကျော့သည် သားရေနယ်ပညာကို တတ်လာသည်။ တစ်ရက်တွင် ခြံဝင်းထဲရှိ လက်အိတ်ဟောင်းကြီးတစ်ခုမှ ချည်စများဖြင့် ဇာထိုးနေသော ကျော့ကို မြင်ရသဖြင့် ဆူဆန်သည် များစွာအံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျော့သည် အိပ်ရာခင်းမွေ့ရာ စသည်များ ချုပ်လုပ်ရာ၌ ဆူဆန်ကို များစွာကူညီနိုင်ခဲ့၏။ ဆူဆန်သည် သူ့လက်ရာထက် များစွာသေသပ်ကောင်းမွန်နေသည့် ချုပ်ရိုးများကို မိုးဇက်အားပြကာ ကျော့၏ လက်ရာများဖြစ်သည်ဟု အသိပေးခဲ့သည်။ မိုးဇက်သည်လည်း တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရ၏။

တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ကလေး ကြီးလာပြီဖြစ်သောကျော့သည် သစ်တောထဲသို့ မကြာခဏ ရောက်သွားလေ့ရှိသည်။ သဘာဝတရားက ဖန်တီးထားသည့် လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့် အံ့ဩဖွယ်ရာများ တည်ရှိရာနေရာ

သို့ သူ့ အလည်ရောက်ရောက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် သစ်ခေါက်များ ကိုခွာ၍ အောက်ဘက်မှ တရွရွထွက်လာနေသော ပိုးကောင်မွှားကောင် များကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတတ်သည်။

ထို့ပြင်လည်း တောတွင်းမှ အရိုင်းပန်းများကို အသေအချာ လေ့လာနေလေ့ရှိသည်။ နေရောင်ခြည်ကို ရှာဖွေရယူနေသည့် ပန်းများနှင့် အရိပ်ထဲတွင် ရှင်သန်အောင် အားထုတ်နေသည့် ပန်းများဟူ၍ ခွဲခြား၍ မြင်သည်။ ပြီးတော့ ချေးပိုးထိုးကောင်များ၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်လုံး များ၊ တီကောင်များ၊ ဖွတ်ပုတတ်၊ အိမ်မြှောင်လို အကောင်များအားလုံး ကို အမြဲတစေ လေ့လာနေလေ့ရှိသည်။

ထိုထိုသော အလွန်များပြားရှုပ်ထွေးသည့် လောကအကြောင်းကို သိနားလည်လိုသောဆန္ဒသည် သူ့ရင်တွင်း၌ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့အဖို့ ဘာကြောင့် မိုးရွာတာလဲဟူသော မေးခွန်းမျိုးကို သူမေးလေ့ရှိ သကဲ့သို့ ဘာကြောင့် တချို့နှင့်ဆီပန်းတွေက 'နီ'ပြီး တချို့ 'ဝါ'ရတာ လဲဟူသော မေးခွန်းမျိုးကိုလည်း မေးလေ့ရှိသည်။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြေကြီးအား ကိုင်တွယ်ထိတွေ့နေရ ခြင်းကို အလွန်မြတ်နိုးသည်။ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါတွင် သူက ကလေးတစ်ယောက်ကို 'ဟဲ့... ကောင်လေး ဖုန်ထဲမှာ မကစားနဲ့' လို့ ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် လူကြီးတွေဟာ ကလေးကို သတ်နေတာပဲ၊ အမှန်တော့ ဖုန်ထဲမှာ အသက်ရှိနေတယ်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သစ်ရွက်များ၊ သစ်ပင်များနှင့် သစ်မြစ်များသည် သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် သူ၏ ကစားစရာပစ္စည်းများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာပင် သူ၏ အထိအတွေ့ အပြုအပြင်များကြောင့် မိုးဧကကာဗာတို့၏ ခြံဝင်းအတွင်းမှ ပန်းများသည် ဖူးပွင့်လာကြလေသည်။

တစ်ခုသော နွေးရာသီ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကာဗာတို့၏ အိမ်နီးချင်း မစ္စက်ဆာဟမ်သည် သူ့နှင့်ဆီပင်များ မဖြစ်ထွန်းသဖြင့် စိတ်ပျက်မိကြောင်း

ညည်းညူပြောဆိုသည်။ ကျော့သည် မစ္စကံဘောဟမ်၏ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး နှင်းဆီပင်များကိုကြည့်သည်။ ချက်ချင်းပင် အဖြေကိုတွေ့သည်။ ပန်းများ မကြီးထွားခြင်း၊ မဖွံ့ဖြိုးခြင်းမှာ နေရောင်ကို အလုံအလောက်မရ၍ ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကို သူသိသည်။ သူသည် နှင်းဆီပင်များကို ရွှေ့စိုက်ကာ ရေလောင်းပေးသည်။ ထို့နောက် သူ ဘယ်လိုလုပ်ထားခဲ့သည်ကို အသိပေးရန် မစ္စကံဘောဟမ်၏ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်မိသည့်အခါ သူသည် အခန်းပတ်ပတ်လည် နံရံများထက်မှ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေသည်။ အလွန်လှပသော သစ်တောကြီးများ၊ ပန်းများနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်နှင့် လူကြီးများ၏ ပုံတူပန်းချီကားများပေတည်း။

မစ္စကံဘောဟမ်က သူ့အား ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ငါးဆင့်စေ့တစ်စေ့ မုန့်ဖိုးပေးသည်။ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သော ကျော့၏ စိတ်အာရုံတွင်မူ သူမြင်ခဲ့ရသည့် ပန်းချီကားများကိုသာ မြင်ယောင်ထင်ယောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုညနေတွင် သူသည် တောထဲမှ မုတ်ဘယ်ရီသီးများကိုခူးကာ အရည်ညှစ်ယူသည်။ ပြီးတော့ အမည်းရောင်အရည်ကို လက်ညှိုးဖြင့်တို့ယူကာ ကျောက်ပြားတစ်ပြားပေါ်တွင် စက်ဝိုင်းပုံတစ်ပုံ ရေးဆွဲသည်။ ထိုရက်မှစ၍ ကျော့သည် ရရာပစ္စည်းများဖြင့် ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ပုံအမျိုးမျိုးရေးဆွဲသည်။ သံစသံနများဖြင့် ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် အရုပ်များထွင်းလာသည်။ နီးရာ နေရာများနှင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ပန်းပုံများလည်း ရေးဆွဲနေလေ့ရှိသည်။

ဤအတောအတွင်း မစ္စကံဘောဟမ်၏ နှင်းဆီပန်းများသည် အများအပြား ဖူးပွင့်လာသည်။ မစ္စကံဘောဟမ်သည် သူ့ရောက်လေရာ နေရာတွင် တွေ့သမျှ လူများအား ကျော့ပြုပြင်ပေး၍ သူ့နှင်းဆီပန်းတွေ ပွင့်လာကြောင်းကို ဖောက်သည်ချသည်။ ဤတွင် အခြားအိမ်နားနီးချင်းများသည် သူတို့ ပန်းခြံများအတွင်း၌ ကြိုနေရသမျှ ပြဿနာများကို ကျော့ထံလာ၍ ပြောပြကာ အကူအညီတောင်းကြသည်။ ကျော့ကလည်း အပင်များတွင်

ကပ်၍ ဖျက်ဆီးစားသောက်နေကြသော ပိုးမွှားများကို ဖယ်ရှားပစ်သည်။ အပင်ကို ရေလောင်းပေးသည်။ မြေဆွေးများ ချပေးသည်။

ထိုအချိန်အခါက ဂျော့သည် ကလေးသာသာမျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း လူအများက သူ့အား ‘သစ်ပင်ဆရာဝန်’ဟု ခေါ်နေကြလေပြီ။ သစ်ပင်ပန်းမန်များ၌ စွဲကပ်နေသမျှ ရောဂါများကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်သည်ဟူသော ဂျော့၏သတင်းသည်လည်း ‘ပတ်ဝန်းကျင် မိုင်ပေါင်းများစွာ အကွာထိ ပျံ့နှံ့နေလေပြီ။

သူတို့ယာတောနှင့် အလှမ်းမဝေးလှသည့် နေရာတွင် ‘လိုကပ်စ်ဂရီ’ဟု အမည်ပေးထားသော တောအုပ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုတောအုပ်အတွင်း၌ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအဖြစ် အသုံးပြုနေသော အခန်းတစ်ခန်းသာပါသည့် တဲကလေးတစ်လုံးရှိ၏။ ထိုတဲကလေးသည် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်သာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဖြစ်၍ ကျန်ရက်များတွင် စာသင်ကျောင်းဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် ဂျော့သည် ယာခင်းထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေသော မိုးဇော်ထံသို့ ရောက်လာသည်။

‘ကျွန်... ကျွန်... ကျွန်တော် ဘယ်... ဘယ်... ဘယ်တော့ ကျောင်း... ကျောင်းတက်ရက်ရမှာလဲ’ဟု မေးသည်။

‘အဘိုးအိုမိုးဇော်သည် နဖူးမှ ချွေးများကို သပ်ချလိုက်ပြီး ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်ကာ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်၍စဉ်းစားနေသည်။

‘ကျွန်... ကျွန်တော် မ... မ... မနက်ဖြန် ကျောင်းသွားလို့ရမလား’

နောက်ဆုံးတွင် မိုးဇော်ကာဗာသည် ဂျော့၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သွားလို့မဖြစ်ဘူးဟုဖြေသည်။ ‘သူတို့က လူဖြူမဟုတ်တဲ့ ကလေးတွေကို အဲဒီကျောင်းမှာ တက်ခွင့်မပေးကြဘူး’ဟုလည်းပြောသည်။

ဂျော့သည် အံ့အားသင့်နေသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် သူ့အသားအရောင်သည် အန်တီဆူဆန်၏ အသားရောင်နှင့် မတူသည်ကို သူ သတိမထားမိ။ အခုမှပင် သူ့အသားက အန်တီဆူဆန်ထက် ပို၍မည်းနေ

သည်ကို သတိထားမိ၏။ သူသည် အခြားလူတွေနှင့် မတူသော အတွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

သူသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ညှိုးငယ်သော စိတ်ဖြင့် သူသွားနေကျတောထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့စိတ်သည် များစွာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ ပါးတစ်ဖက်ကို မြေတွင်ကပ်၍ ရှိက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူ့အိပ်မက်ကို စွန့်လွှတ်ရန်ကား စိတ်မကူးပေ။ အန်တီဆူဆန်က သူ့အကြောင်းကို သိသွားသဖြင့် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးထဲမှ စာလုံးပေါင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်ကာ သူ့အား စာသင်ပေးသည်။ သီတင်းပတ် အနည်းငယ်မျှအတွင်း သူသည် ထိုစာအုပ်ထဲမှ စာကြောင်းတိုင်းကို အလွတ်ရသည်။ စာလုံးတိုင်းကို ပေါင်းတတ်သည်။ အန်တီဆူဆန်၏ ကူညီမှုဖြင့် သူ့နာမည်ကိုလည်း ရေးတတ်လာသည်။

ထို့နောက် သာယာသော တစ်နံနက်ခင်းတွင် ယာတောနှင့် ရှစ်မိုင်အကွာရှိ နီအိုရှိသို့ အလည်ရောက်သွားသည်။ ဂျော့သည် နီအိုရှိ၌ အထူးအဆန်းတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်၍ သူ့အစ်ကိုအား တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူ့တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“နီအိုရှိမှာ ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိတယ်၊ လူဖြူမဟုတ်တဲ့ ကလေးတွေအတွက် ဖွင့်ထားတဲ့ ကျောင်း... ဗျ၊ ဒီမယ် ဂျင်၊ ကျွန်... ကျွန်တော် ကျောင်းသွား... တက်... တက်မယ်”

ဂျင်သည် သူ့ညီငယ်အား လုံးဝနားလည်ခဲ့သူမဟုတ်ပေ။ ပန်းပွင့်တွေနှင့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ စာတွေကျက်မှတ်နေခြင်းကိုလည်းကောင်း သူ နားမလည်ခဲ့ပေ။ ဤအလုပ်များကို လုပ်နေခြင်းအတွက် သူ့ညီအား အရူးဟုတော့ မခေါ်ချင်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုကိစ္စတွင် သူ့ညီအား တားမြစ်၍ ရမည်မထင်။ သူ့ညီသည် သွားမည်ဟုပြောလျှင် မသွားဘဲ နေမည့်လူမဟုတ်။ မလွဲမသွေ သွားလိမ့်မည်သာဖြစ်၏။

ဂျော့၏အကြောင်းကို မိုးဇော်ကာဗာကလည်း ကောင်းကောင်းသိထားသည်။ ‘ငါ မင်းကို မတားပါဘူး’ ဟု ဂျော့က ခွင့်တောင်းသည့်အချိန်တွင် အေးအေးဆေးဆေးပင်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမဲ့ မင့်အတွက် စားစရာနဲ့ အိပ်စရာနေရာ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ’

‘ကျွန်တော်... ချက်... ချက်တတ်တယ်... တံမြက်စည်း... စည်း လှည်းတတ်တယ်’

မိုးဇော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။ ဂျော့ ဘာဆိုလိုသည်ကို သူ သဘောပေါက်သည်။ ဆောင်းရာသီ တစ်နံနက်တွင် အန်တီဆုဆန်သည် ဂျော့အတွက် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များလုပ်၍ အထုပ်ကလေးဖြင့် ထည့်ပေးသည်။ သူသည် မိုးဇော်နှင့် ဂျင်တိုကြား၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားနေသည့် ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက် သူငယ်ကလေးအား မျှော်ကြည့်နေသည်။

သူငယ်သည် ကျယ်ဝန်းသော ကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူထွက်ခွာသွားသည့် နှစ်သည် ၁၈၇၅ ခုနှစ်။ သူ့အသက် ၁၄ နှစ်။

အဲဒီကောင်လေး သိချင်နေတာတွေက အများကြီးပဲ

နီအိုရှိတိုင် 'ကာဗာ၏ ဂျော့'သည် လူမည်းအမျိုးသမီး မာရီယာဝပ်ကင်း၏ အိမ်၌ နေခွင့်ရခဲ့သည်။ မာရီယာဝပ်ကင်းသည် ဝမ်းဆွဲအလုပ်လည်း လုပ်သည်။ အဝတ်လည်း လျော်သည်။ သူ့ယောက်ျား အင်ဒရူးသည် ပျံကျအလုပ်သမားဖြစ်၍ အလုပ်အလွန်လုပ်သည်။ သူတို့လင်မယားတွင် သားသမီးမရှိသဖြင့် ဂျော့အား စတွေ့သည့်နေ့ကတည်းက မာရီယာဝပ်ကင်း သည် ခင်မင်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့သည် စနေနေ့ဖြစ်၏။ ဂျော့သည် ခြံစည်းရိုးပေါ်၌ထိုင်ကာ ကျောင်းအဖွင့်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိ၏။ မာရီယာကတော့ ဤသူငယ်အား ဘုရားသခင်က သူ့ထံ စေလွှတ်ပေးလိုက်သည်ဟုပင် ယုံကြည်လျက်ရှိ လေသည်။

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည့်အခါ မာရီယာက 'အဲဒီကောင် လေးဟာ မိုးသီးနဲ့ ဆီးနှင်းခဲတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်လာတာလဲဆိုတာ ရှာ ဖွေဖို့နဲ့ ပြီးတော့ အစေ့ကို ပြောင်းလဲပေးခြင်းအားဖြင့် ပန်းတစ်ပွင့်ကို အရောင်ပြောင်းနိုင်အောင် လူက လုပ်နိုင်မလားဆိုတဲ့အချက်ကို ရှာဖွေဖို့ နီအိုရှိကို လာခဲ့တာပါလို့ ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ကျွန်မကလည်း မင်းတွေ့ချင်နေတဲ့ ဟာတွေကို နီအိုရှိမှာတော့ ဂျော့ပလင်မှာရော ရှာလို့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကင်းဆက်စီးရီးမှာတောင် တွေ့ချင်မှတွေ့မယ်လို့

ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးဟာ သူသိချင်နေတဲ့ဟာကို တစ်နေရာမှာ မတွေ့ရင် နောက်တစ်နေရာကို သွားပြီးရှာမှာပဲဆိုတာ ကျွန်မ သိနေပါတယ်'ဟု ပြောပြခဲ့သည်။

ကျော့၏ နာမည်ကို ပြောင်းပေးခဲ့သူမှာ မာရီယာပင်ဖြစ်သည်။ တနင်္လာနေ့မနက် ပထမဆုံး ကျောင်းစတင်မည့်နေ့တွင် မာရီယာသည် ကျော့အား ခေါ်၍ 'မင်းကိုယ်မင်း ကာဗာရဲ့ကျော့လို့ ပြောနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါပြောတာ ကြားလား၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မင့်ကိုယ်မင်း ကျော့ကာဗာ' လို့ခေါ်မှဖြစ်မယ်ဟု ပြောသည်။

သူ့နာမည်ကို ခေါ်ရသည်မှာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ သူသည် 'လူမည်းကလေး သူငယ်များအတွက် လင်ကွန်းစာသင်ကျောင်း'ဟု အမည်ပေးထားသော ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည့် သစ်သားတဲငယ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး လူငယ် နီဂရိုးကျောင်းဆရာကလေးထံ သတင်းပို့သည်။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းတဲငယ်အတွင်း၌ ကျောင်းသား ၃၀ ဖြင့် ကျပ်တောက်နေသည်။ ဆိုးဝါးသော အနံ့များသည် လေထဲတွင် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။ အေးမြသော ဆောင်းလေသည် နံရံအပေါက်အပြဲကြားမှ တိုးဝင်လျက်ရှိသည်။

ကျောင်းသားအများစုသည် ကုတ်အင်္ကျီများဝတ်ကာ လက်အိတ်များစွပ်ထားကြသည်။ ကျော့ကာဗာအဖို့တော့ ဒါတွေသည် အရေးမကြီး။ စိတ်လည်းမဝင်စား။ ကျောင်းမတက်နိုင်သောရက်များတွင်လည်း ကျော့ကာဗာသည် ဖတ်စာအုပ်ကို ရှေ့၌ချကာ ဖတ်နေတတ်သည်။ အန်တီမာရီယာအား မီးပူတိုက်ပေးနေခိုက်၊ ပန်းကန်များ ကူဆေးပေးနေခိုက်၊ အဝတ်များကူ၍ လျှော်ဖွပ်ပေးနေခိုက်မှာပင် သူသည် ဖတ်စာအုပ်ကို ရှေ့၌ချ၍ ကျက်မှတ်ဖတ်ရှုနေလေ့ရှိသည်။

ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် သူသည် အအေးမိသဖြင့် သုံးရက်တိတိ ကျောင်းပျက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းပျက်ခဲ့ရသည့်အတွက် စာကို အမိလိုက်နိုင်ရန် များစွာအပင်ပန်းခံ၍ စာကျက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မာရီယာသည် သူ ကျွန်ဘဝက ကြုံခဲ့သည့် အဖြစ်များကို သူ့အားပြောပြတတ်

သည်။ သူနေခဲ့ရသည့် ယာတောပေါ်တွင် နိဂရိးကျွန်တွေ အများကြီးရှိ ခဲ့သော်လည်း တစ်ဦးသာလျှင် စာတတ်ကြောင်း၊ အများအားဖြင့် ကျွန် ပိုင်ရှင်များသည် စာရေး၊ စာဖတ်တတ်သော ကျွန်များအပေါ် သံသယရှိ တတ်ကြကြောင်း၊ ထိုကျွန်များကို သူတို့ထံ၌မထားဘဲ ရောင်းပစ်လေ့ ရှိကြောင်း၊ စာတတ်သူများက စာသင်ပေးသည့်အခါတွင်လည်း တိတ်တ ဆိတ်ကျိတ်၍ သင်ပေးကြရကြောင်း စသည်ဖြင့် အသေးစိတ် ပြောပြလေ့ ရှိသည်။

‘အဲဒီတော့ မင်း အခုလုပ်ရမှာက မင်းသင်နိုင်သလောက် တတ် အောင်သင်၊ ပြီးရင် လောကကြီးထဲကို မင်းတတ်ထားသမျှ ပြန်သင်ပေးပါ’ ဟု မာရီယာက မှာသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ဆောင်းဝင်လာပြန်ပြီ။ ကျောကာဗာသည် အအေး မိကာ ဖျားသည်။ ချောင်းဆိုးလွန်းသဖြင့် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာမျှ ကျောင်းမတက်နိုင်။ သို့သော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ဤကျောင်းမှ သင်ပေးနိုင် သမျှ ပညာအားလုံးကို သူ တတ်မြောက်နေပြီ။ ပြီးတော့ အန်တီမာရီယာက သင်ကြားပေးသဖြင့် ဘုရားသခင်ကိုပင် ယုံကြည်ရမှန်း သိနေပြီ။ သို့သော် လည်း သူ့အနေဖြင့် ဘုရားသခင်က သူ့အား ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မမာမကျန်းဖြစ်နေအောင် စီမံပေးခဲ့သည်ဟူသော အချက်ကိုမူ လက်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်သွားပါက ယခု လက်ရှိ အခြေအနေထက် ပို၍ကောင်းလာမည်သာမက သူသိချင်နေသော အရာများ၏ အဖြေများကိုလည်း ပို၍သင်ကြားလေ့လာခွင့် ရလိမ့်မည်ဟု ထင်လျက်ရှိသည်။

ယင်းအခြေအနေတွင် သူနေထိုင်ရာ လမ်းထဲမှ မိသားစုတစ်စု သည် ၇၅ မိုင်ကွာဝေးသော ကင်းဆတ်စံပြည်နယ် ဖိုတ်စကော့မြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်းကြလိမ့်မည်ဟူသောသတင်းကို သူ ကြားသည်။ သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည့်အခါ ထိုမိသားစုက သဘောတူသည်။ သူသည် လင်ကွန်းစာသင်ကျောင်းမှ ၁၈၇၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၂ ရက်နေ့